

Núm. de Protocol: AD-052-2/95

S E N T E N C I A N U M . 9 6 - 2 2

PARTS:

Apel.lant: Sr. V.J.O.

Representant: Sra. E.C.C.

Advocada: Sra. T.M.P.

Apel.lada: M.I.Govern

Representant i Advocada: Sra. M.C.O.

COMPOSICIO DEL TRIBUNAL:

President: M.I. Sr. Albert Andrés Pereira

Magistrats: M.I. Sr. Bernard Plagnet

M.I. Sr. Lluís Saura Lluvià

A la vila d'Andorra la Vella, el 6 de juny de 1996.

El Tribunal Superior de Justícia, Sala Administrativa ha vist el recurs d'apel.lació a les actuacions número AD-052-2/95.

En la tramitació d'aquestes actuacions han estat observades les prescripcions legals, i ha estat ponent el magistrat M.I. Sr. **Lluís Saura Lluvià**, el qual expressa el parer del Tribunal.

A N T E C E D E N T S D E F E T

1.- En la sentència núm. 96-19, de 14 de febrer de 1996, la Secció Administrativa del Tribunal de Batlles va desestimar en tots els seus termes la demanda formulada en data 4 de setembre de 1995 pel Sr. V.J.O., i va declarar que el Decret del Govern núm. 103/GJ / 95 de data 19 de juliol de 1995, ratificant la decisió de refús de la Secretaria d'Estat d'Interior del dia 2 de març de 1995, de renovació del permís de residència al Principat, és ajustada al dret i als fins que legitimen l'activitat administrativa.

2.- Contra l'esmentada sentència, la representació de la part agent va interposar recurs d'apel·lació en que substancialment al·legava que contràriament a allò que deien les resolucions administratives, era resident al Principat en la data que va demanar la renovació del seu permís de residència, i feia una relació de les proves que acrediten aquesta circumstància.

3.- De l'escrit d'apel·lació se'n donà trasllat a la representació del Govern, que el contestà, rebutant les proves aportades per la part apel·lant i demanat la confirmació de la sentència de la Batllia.

4.- Un cop feta la designació del magistrat ponent, es va assenyalar dia per a la celebració de la vista oral, que tingué lloc el 8 de maig de 1996, en la que les parts van manifestar allò que van considerar més adient per a la defensa dels seus interessos, i posteriorment van quedar les actuacions vistes per deliberar i decidir.

F O N A M E N T S D E D R E T

Primer.- La Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia és competent per a conèixer del present recurs, de conformitat a allò que estableix l'article 39.3 de la Llei Qualificada de la Justícia i en el 56 i següents de la llei processal d'aquesta jurisdicció.

Segon.- La sentència del Tribunal de Batlles confirma les resolucions que van desestimar la sol·licitud de renovació de l'autorització de residència i treball privilegiada del Sr. V.J.O., en considerar que en la data de la petició -4 d'octubre de 1994- no vivia ni treballava al Principat.

Aquestes autoritzacions, segons l'article 8 del Decret dels Veguers de 3 de juliol de 1980, s'atorguen als estrangers que resideixen al Principat sigui per exercir-hi una professió o treball, o bé sense dedicar-se a cap tasca professional o laboral, per la qual cosa, el que permet la renovació de les autoritzacions d'aquesta classe és no solament la residència efectiva en el territori nacional sinó, en aquest cas, el fet de tenir un treball estable, que constituïen els pressupòsits de fet sobre els quals es va lliurar l'autorització de la que se'n demana la renovació.

La problemàtica en aquesta segona instància queda reduïda a analitzar les proves que la part apel·lant va aportar per tal de demostrar aquests pressupòsits.

Tercer.- La prova en que la Secretaria d'Estat d'Interior es basa per la denegació de la renovació és una declaració feta pel propi sol·licitant el 26 de febrer de 1994 davant d'un agent de Policia de servei de fronteres i estrangeria, en la qual diu literalment que "el meu domicili és a la vila de La Seu d'Urgell, a l'adreça anteriorment esmentada (***)". En dit lloc hi resideixo juntament amb la meva esposa i fills des de l'any 1989 aproximadament", afegint tot seguit que "el domicili d'aquí d'Andorra, *** de la Vila de Sant Julià de Lòria és el domicili particular dels meus pares. Com he dit anteriorment en dit domicili no hi resideixo des de fa cinc anys".

L'argument que aquestes declaracions no són certes és inadmissible perquè va contra el principi de què no és tolerable la ignorància d'un fet propi (*non est tolerabilis ignorantia in facto proprio*) i també perquè no s'ha d'estimar que algú digués allò que no pensava (*nemo existimandus est dixisse, quod non mente agitaverit*).

Però a més, com veurem tot seguit, les proves presentades per l'agent acrediten positivament la manca de residència, tot i que no la de treball.

Quart.- Els certificats de residència signats pel Cònsol Major de Sant Julià no serveixen per acreditar la residència efectiva ja que només mostren que als arxius comunals hi consta aquesta condició de resident, de la mateixa manera que la certificació municipal de que no consten com a residents a La Seu d'Urgell no demostra altra cosa que la manca d'empadronament.

En relació al contracte d'arrendament que es presenta com a demostratiu del lloc de residència de la família, cal tenir en compte, en primer lloc que és de data molt posterior -1 de juliol de 1995- a la de la sol.licitud, i en segon lloc, que el pis llogat és el del núm. *** i en les declaracions davant la policia es diu que el pis es el segon primera, i el mateix val a dir de la certificació emesa per l'Escola ***, que fa referència a la matriculació del fill de l'apel.lant per al curs 95-96, però no pel 94-95.

Finalment, són concloents els resultats de l'enquesta de residència feta pels funcionaris de Policia, fent constar que la pròpia mare del Sr. V.J.O. els va dir "que el seu fill viu a La Seu D'Urgell però encara manté l'apartament de Sant Julià de Lòria ja que puja de tant en tant".

Les declaracions de determinats testimonis que manifesten que veuen sovint el Sr. V.J.O. no poden servir per a refutar l'evidència de les proves abans esmentades, per la qual cosa no es pot considerar que hi ha una residència estable al Principat.

Cinquè.- Per tal de demostrar la seva relació laboral com a cambrer en el Bar C., l'agent aporta els extractes del compte vellesa de la CASS, fins el mes de juliol de 1995, que realment només demostren cotitzacions, però no l'efectiva subjecció a una relació contractual de treball, ja que falta la documentació que ho acrediti i fins i tot la simple declaració del titular del bar C., suposat empresari del sol.licitant, però malgrat això, compte tingut que l'enquesta policíaca constata -després de comprovar-ho amb el gerent del bar- que hi va treballar fins el 6 de juny de 1995, cal concloure que el 1994 el sol.licitant gaudia d'un treball al Principat.

Sisè.- Per tot el que s'ha exposat, el Sr. V.J.O. no tenia, ni quan va demanar la renovació ni quan li fou denegat, l'estatut personal de resident, i la sentència que confirmant les resolucions administratives ho va considerar així és correcta i ha de ser confirmada, amb desestimació del recurs d'apel.lació.

Setè.- No s'aprecien circumstàncies que determinin una especial condemna al pagament de les costes d'aquesta segona instància.

D E C I S I O

En atenció a tot el que s'ha exposat, el Tribunal Superior de Justícia, Sala Administrativa, en nom del poble andorrà, decideix desestimar el recurs d'apel·lació interposat per la representació processal de V.J.O. contra la sentència núm. 96-19, de 14 de febrer de 1996, dictada pel Tribunal de Batlles, que es confirma íntegrament. No fem imposició de costes en aquesta segona instància.

Aquesta sentència és ferma i executiva.

Manen que una vegada s'hagi complert el que disposa l'article 76 de la Llei de la Jurisdicció Administrativa i Fiscal es lliurin els autes originals amb la certificació d'aquesta sentència al Tribunal de Batlles, Secció Administrativa del qual procedien, i que s'arxivin les actuacions del Tribunal.

NOTIFICACIO:

La present sentència ha estat notificada a les
parts compareixents.....
.....
.... mitjançant el lliurament d'una còpia certificada.

I llegida, la signen, fet del qual en dono fe,

La secretària,

M. Dolors Cervós Pifarré